

Petits desperfectes

De Rubén Escobar Capilla

Sona el despertador. Mig adormit faig un badall descontrolat i apago l'alarma. Tinc els ulls enganxats. A la mateixa vegada entra un raig de sol per la finestra. Sembla com si hagués passat una eternitat. Us he de confessar que sempre me'n recordo dels somnis. Perdre avions és una de les meves històries recurrents. Reconec que em fa por quan somio que s'inunda casa meva. Em fascina, a més, somiar quan nedo en una piscina. Avui, però, ha passat una cosa ben estranya. M'he llevat i no me'n recordo de res. Ni tan sols recordo que vaig fer abans d'anar a dormir. És misteriós. Tampoc recordo que això m'hagués passat abans.

Un cafè amb llet i una torrada em donaran l'energia necessària per passar el dia. D'una estirada agafo la motxilla del respall de la cadira i surto per la porta. És dilluns i tinc una setmana complicada per endavant. Tot just s'apropen les vacances d'estiu i hem de preparar les colònies pels infants del cau. Quan baixo les escales del metro, però, em fixo que hi ha menys gent de l'habitual. "Per ser dilluns, el metro està força buit", penso. Gairebé tot el meu vagó roman buit durant el trajecte. Només em creuo amb una senyora gran que se seu a tres metres de distància i un noi jove espigat, dret, fent equilibri amb les cames per no caure a cada batzegada que dóna el comboi.

Els comerços semblen uns altres. Els estancs ara també venen pa. Els forns de pa ofereixen en els seus aparadors microones i torradores. Fins i tot passo per davant d'un quiosc que promociona tauletes digitals juntament amb els diaris. Quan estic a punt de creuar-lo, agafo el diari La Veritat i llegeixo el titular: "El Ministeri Suprem es compromet a recuperar la normalitat abans de final d'any".

- Què ha passat? - li pregunto al quiosquer, amb una expressió de confusió.
- És que no s'ha assabentat pas vostè? - em respon arrufant el nas, mentre fa rellicar les ulleres pel seu nas.

Em parla d'una malaltia que ha assetjat a la població. Un virus destructor que s'ha expandit pel món i que ha canviat la manera de ser de la gent. El cap

T'escoltem

Et guiem

T'ajudem

m'està a punt d'explotar i la sensació d'amnèsia s'apodera de mi. Per més que intento recordar, no aconsegueixo tirar enrere en el temps. “No pot ser, ahir diumenge vaig sopar un magnífic tàrtar de salmó i una amanida d'alvocat, mel i nous a casa de la Laura i d'en Marc”, vaig pensar. De quin virus em parlava el quiosquer? “Deu estar tocat del bolet”, vaig pensar.

Per més que intentava no donar-li voltes a mesura que m'apropava a la feina em convencia que tot allò podia ser cert. I el titular del diari? Què passava amb la senyora del metro? I els comerços? Quan vaig arribar a la porta principal de la feina la persiana estava baixada. Potser havien començat a fer les obres que s'havien endarrerit a l'hivern, però ningú m'havia avisat. Al mig de la persiana penjava una nota on resava el següent missatge: “Obert fins a les dues. Premi el timbre”. L'Albert va aixecar tot d'una la persiana i em va deixar passar.

- Què està passant Albert? Per què teniu la persiana baixada?
M'estic tornant boig?

Em noto neguitós. L'Albert em relata una història que no recordo. “Molta gent ha estat tancada a casa durant mesos, Quim”, em diu. L'aire fantasmal de la meua ciutat no és un somni, penso. És real. El testimoni de l'Albert em fa veure que alguna cosa ha passat i no me n'he adonat. És com si m'hagués despertat d'un malson. És com si el malson d'ahir la nit que no recordava fos aquesta nova realitat. Restaurants que obren a mitges. Avions que només volen els caps de setmana. Escoles obertes a l'estiu. És com si la societat hagués patit petits desperfectes. Com si tinguéssim un aparell que ha deixat de funcionar i l'hem de reparar.

Per contra veig que les persones del meu voltant segueixen felices. La Sandra, monitora de matins, fa una abraçada a un nen que tot just acaba d'entrar per la persiana mig abaixada. El meu voltant s'ha hagut d'adaptar a una nova realitat. Una realitat on els estancs ara venen pa. On els forns, venen microones i torradores. On els quioscos venen aparells electrònics. On els carrers estan lliures de cotxes. On tothom valora més l'amistat i la família. No sé si aquesta nit podré dormir o si me'n recordaré del que somiï. No sé pas si somiaré amb piscines o amb avions. L'únic que sé és que tothom que conec està sa i estalvi. I que tot anirà bé. Això també ho sé. N'estic convençut.